

САБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

серпень 2009 №16 (163)

ПОЧАТОК УСПЕНСЬКОГО ПОСТУ

В історії життя людей часто так ставалося й стається, що появляються люди хижі, немов звірі, котрі готові інших знищити ради своїх великих амбіцій та своєї гордині. Так було за життя Макавеїв, подібно є й тепер. Яку можемо побачити подібність? - Жорстокість одиниць, що переносяться на цілі народи. У давнину було так, що коли починалися Олімпійські ігри, припинялися всякі війни, всяка боротьба та сварки, щоб цей час змагань був проведений у мирі й шані одні до других. Наш час, 2008 рік, зовсім не такий і не подібний до давніх часів принаймні тим, що замість перемир'я та тиші, почалася не проголошена війна між Грузією та Росією і то, незважаючи на те, що проходять Олімпійські ігри в Китаї. Ці стародавні спортивні змагання були організовані на честь Зевса в Олімпії (776 рік до народження Ісуса Христа – 393 рік після нар. Іс. Хр.). У книзі Макавеїв Старого Заповіту знаходимо згадку про те, що цар Антіох послав старця атенця, щоб силував юдеїв залишити батьківські закони й не жити Божими законами, осквернити храм у Єрусалимі й назвати його храмом Олімпійського Зевса (пор. 2 Мак 6,2). А що написано про Антіоха, який так жорстоко боровся проти Божих законів? – Читаємо, що він був «переповнений пихою, гадав, що може зробити суходіл судноплавним, а море проходимим – така велика була гординя його серця» (2Мак 5,21). Той цар був немилосердним відносно ближніх, а теперішні царі й правителі, мабуть, також хворіють цією самою хворобою, що й цар Антіох – «гординею серця», бо гарні звичаї миру й шані топчуть, вбивають людей, використовуючи зброю.

Начальник місіїв, Аполоній, ввійшовши у місто Єрусалим, дочекався суботи, святого дня юдеїв, певний, що вони не будуть того дня брати зброю в руки, погубив багато людей у місті (пор. 2Мак 5,26). «Храм же наповнили погани розпустою та пияцтвом; вони веселилися з повіями, в святім подвір'ї зближалися з жінками і впроваджували туди негожі речі» (2 Мак 6,4). А людей приводили силою щомісяця в день уродин царя, щоб їли заборонене жертвенне м'ясо. Силувано Єлеазара, видатного книжника, їсти заборонену свинину, відкривавши йому уста, але той плював на м'ясо і такий приклад давав іншим. Йому було 90 років і він не бажав,

навіть коштом життя, порушувати закон й давати погане свідчення своїм країнам. Пішов на місце тортур, «лишивши своєю смертю не тільки для молоді, але й для багатьох інших з народу приклад відваги та пам'ятку чесноти» (2Мак 7,31). Ще строгіші муки й катування після доброго прикладу старця прийняли сім братів Макавейських зі своєю матір'ю. Глибоко задумаймося над тим, що ці хлопці не хотіли їсти забороненої свинини, а перед очима у них розпалили вогонь й вони бачили розпечені до червоного ґрати, на котрих мали незадовго помирати. А їхня мати, яка була при них, заохочувала, щоб дотримувалися закону, не їли м'яса, а радше прийняли смерть. Коли залишився наймолодший син, а всіх було вже закатовано, мати промовила: «Сину мій, змилуйся надо мною... Не бійся цього ката, а, гідний своїх братів, прийми смерть, щоб я могла тебе в Божому милосерді знову мати разом з братами» (2Мак 7:27;29). Ось, яке чудове виховання матері! Ось, як вона дорожила своїми дітьми, виховуючи їх в Божому законі! Чи знайдемо ми у наш час таку матір, яка б так мужньо підтримувала своїх синів, щоб вони не порушували Господнього закону, а радше прийняли смерть? – Дуже сумніваюся у цьому, бо

теперішні матері часто самі намовляють дітей, щоб порушували закон Бога, задля якоїсь, на їхній погляд, матеріальної або фізичної вигоди. Мати Соломонія навчила своїх дітей зберігати Господній закон до тієї міри, що їм краще померти, аніж порушити Заповідь Бога. Стійкі у своїх праведних переконаннях діти радо віддавали своє життя, бо знали, що їх чекає вічна нагорода у небі. Сім синів – сім діамантових душ, піднеслися у небо, отримуючи вічне щастя та невимовну радість з розкошами, прощаючись із своїм молодим та юним життям, а за ними це вчинила їхня мати.

Звертаюся сьогодні до наших батьків і матерів, до дітей, юнаків та дівчат, до тих, хто досягнув зрілого віку й готується вступити у подружній стан; прошу наших священників, ченців та черниць, наших семінаристів – дорожити праведністю життя, дорожити Божим Законом, плекати чесноти вірності Богові в усьому. Закликаю всіх практикувати щирю молитву, дотримуватися приписів святого посту, часто сповідатися й причащатися, дотримуватися цнотливості, вірності у подружньому стані, слухатися своїх батьків та старших... А усіх, хто відповідає за виховання підростаючого покоління, особливо благаю батьків, щоб сердечно просили Бога, щоб давав сили й дару, розуму та мужності, терпеливості і бажання виховати у добрій вірі ваших синів та дочок, священників, ченців та черниць, осіб, які вступатимуть у подружній стан. Навчайте зберігати Божі установи, самі будьте добрим прикладом вашим дітям та підопічним, бо кінець життя приходить несподівано, а за ним й відповідальність за поручене діло. Скеруймо сьогодні наші очі на святих Макавейських мучеників, на їхню побожну й мужню матір, на твердого у вірі Єлеазара та просимо їх, щоб виблагали для нашого народу духа вірності Богові, єдності, шані, любові, поваги між собою... Українські матері, виходить на щоденний подвиг християнського життя, майте алмазний характер у служінні Всевишньому Богу та у благочестивому вихованні ваших дітей! Святі мученики Макавейські, моліться до Господа, щоб були спасенні наші душі!

+ Ігор (Возьняк)

Предстоятель РПЦ подякував керівництву України за сприяння в проведенні Патріаршого візиту

МОСКВА — Після закінчення візиту до України Патріарх Московський і всієї Русі Кирил направив послання Президентові України В.А. Ющенку, Голові Кабінету міністрів України Ю.В. Тимошенко, голові Партії регіонів, керівникові фракції Партії регіонів у Верховній Раді України В.Ф. Януковичу. Предстоятель Російської Православної Церкви подякував за сприяння в організації і проведенні його візиту в Україну. Про це 11 серпня повідомила прес-служба Московської Патріархії.

«Наші відверті бесіди, як представляється, можуть послужити кращому сприйняттю потреб і сподівань віруючих з боку державної влади. Вірю, разом з владою України ми зможемо знайти відповіді на непрості проблеми, які все ще заважають Українській Православній Церкві повною мірою здійснювати свою місію любові і примирення», — пише в своєму посланні Президенту В.А. Ющенку Патріарх Кирил.

«Я знов переконався в тому, що народ України має сильну, глибоку віру, яка здатна об'єднати великі маси людей, — підкреслює Предстоятель Російської Церкви в посланні Прем'єр-міністру Ю.В.

Тимошенко. — Переконали: ця духовна сила, сполучена з працею на благо Вітчизни, допоможе Україні здолати загальносвіттову кризу. В Українській Православній Церкві, як і в цілому в країні, залишилися немало невирішених проблем, у тому числі тих, які піднімалися в ході нашої розмови. У зв'язку з цим сподіваюся на продовження церковно-державного діалогу і співпраці, направленої на максимальне врахування законних інтересів віруючих громадян України».

«Позитивний досвід взаємодії Церкви з Вами і іншими українськими політиками вселяє надію в те, що ця співпраця може сприяти духовному відродженню людей і принести багато добрих плодів, — пише, звертаючись до В.Ф. Януковича, Патріарх Кирил. — У зв'язку з цим особливо хотів би відзначити важливість відтворення і будівництва храмів і чернечих обителів і подякувати Вам за багато внесків і праці, вкладеної для облаштування церковного життя. Сподіваюся, що дух співпраці буде і надалі супроводжувати наше спілкування».

www.risu.org.ua

Сарепта БУМчиків

На дворі літо – улюблена пора усіх, як великих, так і малих. Безтурботні дні, море розваг і веселощів, тепле сонечко і хороший настрій. І все, що ми робимо влітку – відпочиваємо. Відпочинок – це завжди свято! А відпочинок з Богом? Це, мабуть, подвійне свято, адже це відпочинок для душі та тіла. Наша спільнота, БУМ, також вирішила відпочити з Богом. Саме тому, силами нашої парафії була організована сарепта до села Тур'є.

Ранок, 27 липня, всі речі давно складені і ми готові до насиченого відпочинку. Отримавши благословення отця-пароха Тараса Гарасимчука ми вирушили у мальовниче село Тур'є. Тут ми вже не вперше, тому все здається доволі знайомим. Надзвичайно гарна природа, веселий настрій та щира молитва – ось, що ми називаємо гарною сарептою! Весь цей тиждень разом з нами був о. Юрій Завійський, духовний наставник нашого братства, та о. диякон Андрій Коваль. Проте духовні науки проводили нам брати-семинаристи Дрогобицької Духовної

Семінарії.

Весь тиждень ми мали змогу насолоджуватись красою тутешньої природи. Адже щодня ми ходили на річку, чи в гори, засмагали на сонечку та бавились різноманітні ігри. Вечорами ми могли потанцювати на дискотеці, чи поспівати українських пісень під відкритим небом біля вогнища. А ще ми взяли активну участь в проведенні свята, приуроченому до Дня села Тур'є: о. Юрій виступив з привітальним словом, а ми, сарептяни, подарували декілька пісень. Як би нам не хотілося, але час завжди біжить швидко, а час на відпочинку – ще швидше. Тому, сповненні приємних вражень та незабутніх спогадів, ми повернулись у рідний Дрогобич.

P.S: Широ вдячні пароху Пресвятої Трійці, о. Тарасові Гарасимчуку, за організацію сарепти; о. Юрію Завійському, о. диякону Андрію Ковалю та братам-семинаристам за гарний відпочинок та духовні науки.

Враженнями ділились БУМчики

У відповіді Президенту РФ В. Ющенко наголосив, що влада України веде виважену політику щодо Церкви і що не варто пов'язувати візит Патріарха Кирила з двосторонніми політичними відносинами

КИЇВ — Відповідаючи на зауваження Президента Росії Медведєва про начебто втручання влади України у справи Православної Церкви, Президент України у листі до президента РФ від 13 серпня зазначив: Українське керівництво поважає канони і традиції Церков та релігійних організацій. Церква в Україні відокремлена від держави, кожний громадянин має право сповідувати будь-яку релігію.

Водночас, Віктор Ющенко наголошує, «ніхто не може заборонити громадянам вільно висловлювати свою позицію щодо будь-яких питань, у тому числі і релігійних».

Стосовно візиту Патріарха Московського і всієї Русі Кирила в Україну Президент України наголошує, що ним були висловлені слова вдячності на адресу керівництва нашої держави за високий рівень організації його перебування в Україні. При цьому жодних негативних або критичних оцінок, які наводяться у листі російського Президента і дискредитують сам дух цього візиту, Предстоятель Руської Православної Церкви, звичайно ж, не робив.

«Загалом ми вважаємо надуманим та недоречним пов'язування питань візиту в Україну Патріарха Кирила з двосторонніми політичними відносинами», — акцентує Віктор Ющенко у відповіді на лист Д. Медведєва.

www.risu.org.ua

ПОДЯКА

«Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя» (Мт. 5.7)

Від щирого серця хочу подякувати духовенству, о. Тарасу, усім небайдужим людям-парафіянам Церкви Пресвятої Трійці за моральну і матеріальну допомогу, завдяки якій змогла пройти курс хіміотерапії і отримати шанс на одужання, за можливість якомога довше бути з сім'єю, прославляючи щодня Бога нашого Ісуса Христа!

Бажаю всім міцного здоров'я.

09.08.2009 р.

З повагою Олена Ф.

P.S.

Пригадуємо, що у неділю, 12 липня 2009 року, парафіяни храму склали спільну пожертву у сумі 9211,75 грн. на лікування онкохворої мами двох діточок. Сьогодні ця мама висловила свою подяку. Спаси Вас Господи.

Словесна еквілібристика Патріарха Кіріла: чи прикладе він до Росії те, що говорив про Україну?

Мирослав МАРИНОВИЧ, віце-ректор Українського Католицького Університету, президент Інституту релігії та суспільства УКУ, про враження від виступів Патріарха Кирила під час візиту в Україну (27 квітня — 5 серпня 2009 року)

„Ми чекаємо кроків з боку Росії — як загін, який чекає команди кинутися в бій”; „Для вирішення проблем канонічної Православної Церкви в Україні необхідне рішуче втручання Росії в цю ситуацію” — ці цитати з виступу архієпископа Львівського і Галицького УПЦ Августина на Всесвітньому російському народному соборі 4 квітня 2006 року в Москві представники архієпископа намагалися колись спростувати. Сьогодні згадані цитати виглядають цілком вірогідними: нещодавній візит Патріарха Кіріла до України засвідчив, що заклики владыки Августина було в Москві почуто.

Увесь перебіг візиту Патріарха ще раз переконує в тому, що російське православ'я є простим продовженням російської державної політики. Майже півтора десятиліття Росія терпляче вичікувала, коли рум'яне українське яблуко само впаде у дбайливо підставлений московський кошик. Нарешті Путіну терпець увірвався, і він активно взявся „потрусити” українське яблуко. Проте газового „трясуна” виявилось замало, і ось за діло взявся не менш амбітний і динамічний Патріарх Кіріл.

Останньому справді було про що доповідати своєму президентові Медведєву. Приїзд Патріарха мав гальванізуючий вплив на проросійську частину УПЦ: загін дочекався бажаної команди. Місцеві ідеологи „єдності трьох братніх народів” отримали належні знакові сигнали й підтвердження базових концептуальних установок, як-от: „единая цивилизация древней Киевской Руси”, „единство духовного пространства Святой Руси”, „Киев — это южная столица русского Православия”, „наше Отечество” тощо. Навіть те, що завжди було слабкою донедавна митрополита Кіріла, а саме: його суто світська, далека від церковної лексики мова в Україні серед його прихильників мала озонний ефект. Думки звучали чітко і зрозуміло — таке враження справляла колись жива мова Михаїла Горбачова, що прийшла на зміну німеччому шемранню кремлівських старців. До того ж Патріарх говорив рубано й по-командному, від чого у служивих спрацював одвічний виконавський рефлекс: нарешті прийшла „тверда рука”.

У принципі, я й сьогодні вважаю цей візит нормальним явищем у демократичному суспільстві: українські православні, що належать до юрисдикції Московського патріархату, мали право запросити й прийняти свого духовного авторитета. Інша річ, якого характеру набув цей візит, задекларований як пастирський. Бо поведився Патріарх Кіріл в Україні далеко не по-паломницьки, а справді як господар. Важко уявити собі, щоб, скажімо, митрополит Київський Володимир, приїхавши до Москви, дозволив собі публічно переривати й поправляти Президента Путіна/Медведєва, як це сталося у Києві з Кірілом: „Эта Церковь, господин Президент, существует. Есть Поместная Церковь в Украине!”. Такої аро'антності не дозволяли собі ні Папа Іван-Павло II, ні Патріарх Константинополя Варфоломій I.

Утім особливості поведінки Патріарха на українській землі українська преса обговорила достатньо добре. Мене ж більше цікавить те, що саме звучало з уст московського гостя. Несподіванок тут майже не сталося: ціла низка висловлювань Патріарха Кіріла, якщо викинути слова типу „молимся”, уже з'являлися у виступах Путіна/Медведєва. Досить послатися лише на дві цитати — з виступу біля пам'ятника жертвам Голодомору: „Мы молимся, ...чтобы никогда такого рода события в нашей истории не полагались в качестве некоей преграды для братского общения, чтобы никогда из этих трагических обстоятельств нашей истории не проистекала братоненавистническая историософия”, а також з виступу на „Інтері”: „Я глубоко убежден в том, что в Украине не нужно экспериментировать с именами, которые разделяют сегодня саму страну”. Що ж, залишилось лише поширити на територію України повноваження думської Комісії з протидії фальсифікації історії...

Але хоч несподіванки і не сталося, питання залишаються. Чому один із ерархів Церкви Христової репродукує світську логіку можновладців? Адже шлях до братерського спілкування лежить не через згоду українців розділити лукаву путінську версію історії, а через взаємне — і російське, і українське — покаяння за участь кожного народу у торжестві комуністичного Антихриста. Ось про що належало говорити християнському пастиреві, якщо він справді дбає про глибинний мир і порозуміння між народами.

Я легко можу уявити, скільки добра для російського народу Патріарх Кіріл зробив би, якби прилюдно повторив російським глорифікаторам Сталіна ті самі слова, що їх сказав в Україні: „Если мы создаем ложные исторические концепции, мы диавольскую ложь — а диавол отец лжи (см. Ин. 8:44) — закладываем в основу бытия народа. Такие эксперименты не проходят — они всегда рушатся, но крушение этих экспериментов влечет за собой человеческие жертвы в прямом и переносном смысле”. Скільки потрасянь, які ще, боюсь, доведеться пережити росіянам через таку немудру політику, можна було б завдяки мужньому слову Церкви уникнути! Але ні, такого своїм можновладцям Патріарх Кіріл не скаже.

Мало того, задля обслуговування державної доктрини путінської Росії її церковний предстоятель намагається навіть дещо відбілити сталінізм! Вслухаймось у його мову: „Мы должны все-таки делать различие между режимом репрессивным и режимом человеконенавистническим. Для меня нацизм — это режим человеконенавистнический. Сталинизм — это репрессивный режим и в какой-то степени режим преступный, потому что в результате действий этого режима погибали невинные люди”. Отже, Аушвіч чи Майданек — це символи людиноненавистництва, а цілий архіпелаг ГУЛАГ чи, скажімо, Катинь — це лише якоюсь мірою злочин? Ось до якого смислового, а надто богословського парадоксу може призвести словесна еквілібристика Патріарха, який

забув, що душогубцем споконвіку був і залишається той же згаданий ним диявол (пор. Йо. 8:44)!

Отож, що вражає у висловлюваннях Патріарха, так це цілкова придатність озвучених ним формул для того, щоб повернути їх супроти самого автора та очолюваного ним Московського патріархату. Скажімо, чому би Патріархові не повторити свої слова „Подходя к храму, никто не должен спрашивать себя: здесь мои враги или мои друзья? здесь мои сторонники или политические противники?”, для прикладу, в Одесі, де під пильним оком владыки Агафангела та його „брат(чи)ків” жодна „розкольницька” чи „уніатська” душа не має шансу потрапити до „канонічного” храму?

Або взяти інше патріарше роз'яснення: „В этом... есть ясная православная экклезиология: Патриарх — это отец для всех. Вне зависимости от того, какого цвета паспорт в кармане, вне зависимости от того, в каком государстве мы живем...”. Що ж, так мало би бути. І саме тому частина українських православних не вбачає порушення православної еклезиології в тому, що висловлює готовність визнати „батьком для всіх” Патріарха Константинополя, главу Церкви-матері для Церкви Києва. То чому тоді стільки шуму з північної столиці? Чи ж бо турецький паспорт для українця має бути чужіший, ніж паспорт російський?

А якою важливою обмовкою завершується ось така фраза: „Наше единство — единство духовного пространства Святой Руси, исторической Руси, — это огромной силы цивилизационный проект, и он не предназначен для того, чтобы быть ведомым. Он предназначен для того, чтобы генерировать идеи, и это сейчас происходит; он предназначен для того, чтобы бросать мировоззренческие вызовы, на которые другим требуется ответить”. Як це по-російськи: не самим пережити метанюю, а кидати світові такі виклики, відповідати на які змушені будуть інші! Проте це проект не стільки Володимира Святого чи Ярослава Мудрого, скільки Владіміра Путіна. Нема сумніву, що Київська Русь була справді дивовижним цивілізаційним проектом, бо ж навіть серед можновладців-князів знайшлися Борис і Гліб, які своїм стратотерпством явили всьому суспільству взірець Христової жертвності й ісаївського благочестя. Але як суперечить логіка цього стратотерпства отому типовому московському „бросать мировоззренческие вызовы, на которые другим требуется ответить”!

Не уникнув Патріарх Кіріл і типової російської (зокрема, путінської) манери консолідувати „східнослов'янську цивілізацію” шляхом протиставлення її Заходу. Проте саме цю методу — об'єднувати одних християн супроти інших або ж об'єднувати їх усіх супроти „мусульманської загрози” чи „бездуховності невірних” — і критикує сьогодні християнська спільнота як методологічно хибну. Отож православним (як і всім іншим християнам) треба об'єднуватися не так проти спільного ворога, як довкола спільного Бога.

Я був би щасливий, якби і в Україні, і в усіх землях, де поширилася церковна традиція золотоговерхого Києва, люди серцем відгукнулися на слова Московського Патріарха: „И народ, вне зависимости от своих политических

(Закінчення на стор. 6)

«Маємо пам'ятати, що все йде поволі»:

інтерв'ю Блаженнішого Любомира для веб-ресурсу ZAXID.NET

Глава УГКЦ Блаженніший Любомир (Гузар) – це людина, яка наче знає майбутнє, дивиться в нього і з огляду на свою візію творить сьогодні.

Блаженніший завжди відверто говорить про процеси, які відбуваються в Україні та світі, це надзвичайно розумна, мудра та водночас проста у поведінці та слові людина. Про погляд на важливість ролі священнослужителів у час духовної, перш за все, а не фінансової, кризи, аналіз політичної ситуації у країні, майбутній візит Патріарха всія Русі Кирила – в ексклюзивному інтерв'ю ZAXID.NET із Главою УГКЦ Блаженнішим Любомиром (Гузаром).

- Яким Ви вбачаєте значення Церкви і кожного священника зокрема у час кризи?

- Треба зрозуміти, що ця криза, є кризою не так економічною, фінансовою, як кризою умів і сердець. Одно слово – духовна криза. Оскільки Церква в Україні, Церкви в Україні, мають довіру народу, вони мають дати зобов'язання супроти народу, допомогти жити по-Божому. Ми ще носимо тягарі минулих десятиріч, прикрих десятиріч, комуністичних, коли була особлива мораль, але цілком далека від християнської, від якої ми сьогодні потерпаємо. Отже, священник, єпископ, церковна громада повинні намагатися допомогти людям не лише однією проповіддю, а стараючись зробити громаду, парафію, громадою людей, що вірують. Значить, таких людей, які серйозно ставляться до того, що вчить Ісус Христос, читають його слово, Євангеліє і стараються у щоденному житті, в усіх його виявах здійснювати Божу правду. Священик має велике завдання – він не тільки навчає, а має бути дуже заангажований у житті громади, щоб вона справедливо діяла, щиро допомагала всім, хто потребує цього. Священик мусить намагатися усувати з життя громади корупцію, хабарництво. Має увійти, поза стіси церковним, у громадське життя. Треба допомагати людям – не наказувати, керувати, але допомагати, щоб вони зрозуміли своє завдання, покликання, і у той спосіб відроджувалися і приходили до духовного життя.

- Говорити про кризу фінансову – це втікати від дійсності. Можна говорити експертам – хто розуміється, може говорити, це не є гріх. Але тільки говорити, аналізувати – замало.

- Але священник має знайти правильне слово...

Слово - це є один засіб. Пам'ятаєте, Ісус Христос ходив, проповідував і допомагав: лікував, виганяв дияволів, багато, багато чого робив. Слово - це лише один вияв священничого діяння. Він передовсім має своїм приміром, якщо він одружений, то прикладом своєї родини, вихованням своїх дітей, участю у громадському житті, заохочувати людей. І не боятися самому прикласти руку, коли потрібно. Не тільки стояти збоку і казати людям, що робити, а докласти власної енергії, допомогти, не боятися взяти цеглину до рук. Священик має не тільки величезне завдання, але й величезну можливість допомогти, цього ми не маємо забувати. Ніхто сьогодні, за

наших обставин, у нашій культурі, не має такої можливості допомогти людям.

- В інтерв'ю на диску «Дорога до себе» Ви зазначили, що українці, як нарід ізраїльський, мають пройти сорок років пустелю, щоб збудувати свою державу, щоб відійшли політики, які прийшли з Радянського Союзу.

- Політики наші не дуже виправдали себе. Вони багато говорять, бо це дуже легко – говорити і обманювати людей. Прикро, власне, що наш політичний провід говорить багато. Багато слів, а мало змісту. Люди не довіряють нікому. Знайдіть мені хоч одну політичну постать сьогодні, про яку можна беззастережно сказати, що люди мають до неї довіру. Може, трішки тут, трішки там, але так, на загал, – ні. Наш політичний світ так себе зруйнував, що сьогодні люди вже кричать – давайте чогось нового, нових людей, бо то вже негода дивитися. Але маємо пам'ятати, що все йде поволі. Сорок років нарід ізраїльський ходив пустелею, щоб відійшло ціле покоління. Треба часу, бо воно у нас і довший час наростало – у східних областях сімдесят, у західних – поза сорок. Так легко того не позбудемося. Треба багато часу. Бачите, двадцять років вже минуло, а у політиці нічого не змінилося. Треба нових людей. Надія у Бозі, що ті, хто прийдуть, будуть очищені.

- Але вони виховані на прикладі тих, хто є зараз...

Так, і це є небезпека, безумовно. Я не маю сьогодні дуже багато контакту, але під час Патріаршого собору у справах молоді було багато різних молодіжних груп, я мав нагоду побалакати з ними. Вони самі відчувають, що вже щось треба робити. Є, звичайно, такі, які є цілковито копіями своїх батьків, однак є багато молодих людей незадоволених. Вони вже побачили трохи світу, зустрічали однолітків за кордоном. Це цінна частина нашого суспільства, яка, я би сказав, є ще дуже жива. Вона шукає чогось, не задовольняється так легко. Хоча не скажеш, що серед молодих людей все є так цілковито гаразд. Вони занадто безкритично наслідують те, що приходить із Заходу. Є наркоманія, пияцтво. Але є такі, що щиро хочуть робити добро.

- Політична ситуація у країні не є стабільна. За яких умов Церква може втручатися у політичне життя країни?

- Втручатися не треба. Церква мусить зайняти певне становище і звертати

увагу. Церква не є на те, щоб формувати листи кандидатів, а щоб сказати правду. Нещодавно дуже гарно віце-прем'єр-міністр України Іван Васюник на зібранні Всеукраїнської ради Церков сказав, що Церкви мають бути у якийсь спосіб завжди критичні супроти уряду. Значить, звертати увагу, що робиться зле. Церква має сказати вустами ієрархії, священників, свідомих мирян. Це очищує, допомагає цьому суспільству бути добрим.

- Єдина помісна Церква може стати платформою для єднання Сходу і Заходу, людей загалом?

- Наш народ настільки сформований християнською релігією, що без урахування цього годі зрозуміти його ставлення до життя. Якщо у минулому ми і зазнавали невдач, то мусимо визнати, що вони ставалися через те, що ми відступали від тих правд християнської віри, що були і мають завжди бути основними орієнтирами у нашому особистому і національному житті. Натомість, коли ми були вірні Богові, то були добрі господарі на своїй рідній землі і не піддавалися легко чужим впливам.

Поглянемо лише на один приклад того, до чого призводить наше віддалення від Христа. Йдеться про ту страшну науку, яку пізнав наш народ через внутрішній поділ, що відбувся, власне, через наше невірство. Ми допустили, щоб наші релігійні переконання замість того, щоб сприяти духовному зростанню, стали приводом до роз'єднання. Вони порізнили нас, відчужили одне від одного, зробили нас із братів недругами. Те, що мало б нас об'єднувати в одну родину дітей Божих і тим самим робити нас здатними долати внутрішні і зовнішні загрози – наша свята віра, – стало полем протистоянь, упереджень, недовіри, а подекуди й відкритої ворожості. Тоді ми не тільки самі переслідуюмо одне одного, а й стаємо іграшками у грі інтересів інших народів. Одним із гріхів сьогодні є роз'єднаність між християнами – дітьми того самого Бога, братами і сестрами Христа. Цей дошкульний поділ проходить не по якійсь географічній, культурно-цивілізаційній чи канонічній лінії, як дехто стверджує, а по лінії самого серця єдинокровного народу. Відновлення хресних обітниць має для нас бути щорічною нагодою до щирого іспиту сумління і до каяття. Не впадаймо у спокусу вважати наші релігійні переконання за оправдання цього поділу, бо це згубний самообман. Мусимо також перепросити Господа Бога за всяке наше відступництво від духовних основ нашої віри і поставити собі, що будемо старатися жити по-Божому і так здійснювати свої релігійні переконання, щоб врешті-решт таки відшукати шлях до своїх братів. Відчуймо біль у своєму серці через поділ колись єдиної Христової родини в Україні! А водночас постановімо зробити щось конкретне, бодай маленьке, щоб те роз'єднання якнайшвидше відійшло в минуле.

- Нещодавно в одному із інтерв'ю Ви дали коментар з приводу майбутнього візиту до України Святого Патріарха Московського і всієї Русі Кирила, зокрема йшлося про те, що Українська Православна Церква може стати зняряддям, за допомогою якого Росія хотіла б не допустити повної самостійності України.

- Ми побачимо. Я не хочу наперед щось говорити чи засуджувати. Побачимо, як Патріарх Кирило буде поводитись, з ким зустрічатиметься, які думки висловлюватиме. Він нещодавно дав дуже гарне дипломатичне інтерв'ю, але він мусить показати, що дотримується того, про що говорить. Це є його проба. Він приїжджає, ми будемо всі дивитися і уважно слухати, бо він може зробити багато добра, коли буде добре наставлений. Будемо критично, не злобно, але критично приглядатися, чи справді те, що він говорить, він здійснює у житті, які візії майбутності приносить. Побачимо, наперед щось говорити не є чесно.

- Чи може бути священник членом партії? Коли по телебаченню чуєш, як священник каже, що належить до певної політичної сили, це нагадує Радянський Союз...

- Воно є небезпечно. Священник має бути абсолютно відкритий для всіх. Коли він є прихильником, тобто має певну візію, яка збігається із баченням певної політичної сили, - то одне. Але бути членом партії, а тим більше, коли він на цьому наголошує, то одразу ділить громаду. Можу навести приклад, це в Канаді сталося. Були різні групи політичні. І заповіли, що один священник буде проповідувати парафіяльну місію, а половину людей тої парафії сказали, що не прийдуть, бо він з іншої партії. Такого не має бути. Священник має бути, як Ісус Христос, відкритий для всіх.

- Криза мала вплив на всі галузі життя. Чи вплинула вона на життя Церкви?

- Церква є частиною громади. Церква

- це люди, це не є закрите коло, не є самі єпископи, а ціле суспільство. Ми творимо певну церковну громаду, проте це ті самі люди, які передусім мають обов'язок допомогти тим, хто є частиною Церкви - вірянам. Допомогти їм піднятися із духовної кризи. Це не значить, що в церкві є самі ангели, самі досконалі. Ні, ми є частиною дійсності.

- Багато науковців, психологів говорять про негативний вплив Інтернету на формування свідомості. Яке Ваше ставлення до цього?

- Біда є з тим. Інтернет дає дуже багато інформації, а не дає можливість це перетравити. Дитина дуже багато сьогодні знає, але не вмє собі з тим дати раду. Інтернет може бути корисний. Треба допомогти дітям і молоді критично дивитися на справи.

- Яке значення у майбутньому матиме побудова Патріаршого собору в Києві для України?

- Це є видимий центр, щоб могли прийти всі і відчуті, що це є наша церква. Навіть з Бразилії чи Канади приїжджають, вони зложили якусь лепту на будову і вони кажуть - це є наша церква. То не є церква київської громади. Коли собор буде повністю завершено - наразі не знаємо. То є дуже коштовний проект, коли кілька років тому робили кошториси, то все мало коштувати 10 млн доларів США, а зараз все тричі пішло вгору. Робимо, що можемо.

- Щодо гуртування громади навколо побудови храму було проведено тур «З вірою і любов'ю», він матиме продовження? Яке Ви враження винесли після нього?

- Це почалося на рівні фінансовому, а пізніше ми зрозуміли, що маємо сказати людям, щось краще, дати щось вище. Ми повторимо тур, але в іншій формі. Це буде 10-12 місць, щоб людям дати нагоду відпочити, не тільки от - ми гроші «тиснемо». Ми не замовчуємо, що є потреба грошей, але хочемо, щоб люди духовно жили.

- Наскільки українці є християнами? Зараз ми стали такими байдужими одне до одного, люди не хочуть допомагати ближнім, проходять повз тих, кому потрібна увага?

Ми є люди, ми є грішні люди, які потребують покаятися. Ми віримо у Бога, але не віримо послідовно. Грішні. Маємо на то сповідь, щоб навернутися. Християнин - то не є ангел, то є людина, яка вірить і змагається. Розуміє, що є шлях до навернення, що є Бог, який милостивий, але треба слухати Бога, не ображати, бо Він є одиноке забезпечення нашої гідності. Чому, ви думаєте, тут (на Всеукраїнській прощі до Зарваниці, - ред.) стільки людей є? Мені казали, що церкву люди просто облягли, хочуть сповідатися. Люди відчувають потребу очиститися.

- Чому відбулось таке різке зміщення цінностей, моралі?

- Це двадцятье сторіччя, подивіться на нього - дві світові війни. Колосальний духовний переворот - нацизм, комунізм, фашизм, капіталізм. Все це спричинилося

до того, що людину сколихнули. Це було страшне сторіччя. І ми намагаємося тепер вийти якось із цієї біди.

- На заході України багато протиріч щодо подій Другої світової війни...

- Треба пізнати, старатися зрозуміти правду, щоб не повторяти помилок. Тут не треба дослухатися політиків, треба слухати науковців. Як казав Пантелеймон Куліш, ми не можемо змінити історії, історія є, але треба мати відвагу пізнати історію, щоб не повторювати помилок.

- Наскільки загрозливим є фанатизм у вірі?

- Не дай Боже. Є так званий фундаменталізм і серед буддистів, мусульманів, є між християнами, і католиками також. Це є дуже небезпечне явище. Його важко поборювати, бо це є люди вперті, засліплені.

- Чи знаєте ви ситуацію, яка є зараз у Підгірцях на Львівщині - йдеться про так званих «підгорецьких отців»?

- Я не знаю деталей того, що в них відбувається. Знаю, що вони надсилають листи по цілому світі; що вони осуджують людей в Україні і поза її межами; що вони представляють себе як досконалі Християни, які мають всім і вся сказати, що вони мають робити. Дуже складно зрозуміти мотивацію тих людей і їх спосіб діяння. Кажуть, що хочуть допомагати Церкві, але годі допомагати Церкві ззовні. Щоб Церкві допомагати, треба бути в ній, бути її частиною і широко будувати, а не руйнувати. Є дуже різні підозри про цю групу, так зване «угруповання Догнала». Дуже різні і в Україні, і поза її межами вісти про них. І справді, дехто навіть ставить таку тезу, що це є люди підіслані кимсь на те, щоб руйнувати Греко-Католицьку та Католицьку Церкву взагалі.

- Часто можна чути таке твердження, що священник є посередником між Богом та людьми. Це має надто матеріальне звучання. Чи має посередник за це посередництво отримувати гроші? Часто чуємо, на жаль, що молоді люди йдуть «у священники», бо вважають, що це прибуткова професія?

- Треба розрізнити уважно посередництво. Священник є посередником не як той, без кого не обійтись. Він є той, який має допомагати кожному з нас через ту владу, яку він отримав у святій Тайні Священства. Має допомагати кожному з нас чинити якнайкраще наші релігійні зобов'язання. За цю, так скажу, послугу йому не належить якась матеріальна відплата. Священник не має права вимагати плати за свої релігійні послуги, але він має право, як людина, жити і право вимагати від громади, щоб йому дала нагоду та можливість жити так, як живе зонайменше пересічний член кожної громади.

Словесна еквілібристика Патріарха Кіріла: чи прикладе він до Росії те, що говорив про Україну?

(Закінчення. Поч. на стор. 3)

предпочтений, симпатий или антипатий, будет питаться от единого духовного источника – от Православной Церкви, основа которой была положена святым равноапостольным князем Владимиром". Але чи усвідомлює сам Патріарх, про що він говорить? Чи пам'ятає він, що Церква св. Володимира була дорозкольною, тобто, перебуваючи під юрисдикцією Константинополя та плакаючи візантійський обряд, вона водночас перебувала у євхаристійній єдності з латинським Заходом і Римським Апостольським Престолом? Чи знає він, що в літописах любого патріаршому серцю Києва збережена безцінна для нас згадка про ставлення тодішніх киян до "грецької та римської віри": "І ту, і ту віру Бог дав"? І що саме повернутися до духовного джерела святоволодимирівської Церкви (однаково православної і католицької в богословському, а не конфесійному розумінні цих слів), позбувшись привнесеної Москвою гордині Третього Риму, якраз і прагнуть сьогодні українські Церкви!

Отож ціла низка висловлювань Патріарха не викликає заперечень стосовно справедливості сказаного. Я готовий хоч зараз підписатися під, скажімо, такими думками: "А что происходит в обществах, когда исчезает закон любви, когда начинается борьба за свои частные интересы – политические, экономические, национальные, классовые или социальные, когда эти интересы и ценности становятся самыми главными" або ж "Какая же тогда может быть проповедь любви, где же Христос, если ради частных интересов, так или иначе понимаемых целей и задач мирского устройства разрушается основа человеческого бытия, разрушается и попирается человеческой злобой любовь? Это извращение христианского послания, это отказ от Евангелия...". Дуже сильні і правильні слова, і як важливо було б їх сказати не в Києві, а в Москві, прогулюючись із тим самим президентом Медведєвим десь напередодні чергової спецоперації з "принуждення к міру"!

Я залишаю історикам відреагувати на явні

ляпи Патріарха, які виявляють проблеми з його знанням історії. Проте на одне питання Патріарха мені все ж хотілося б відповісти. Патріарх питає: „Вот такой удивительно наивный аргумент: в суверенном государстве должна быть независимая Церковь. Откуда это?". Та ж хоча б від Андрія Боголюбського, Ваша Святосте, якому настільки "нелюбим був Київ", що він домагався створення окремої митрополії для своїх володінь з осідком у Володимирі-над-Клязьмою, чи від московського великого князя Василя II, який остаточно розірвав „единство духовного пространства Святой Руси" і домігся автокефалії Московської Церкви, пориваючи з Київською митрополією та Константинопольською Церквою-матір'ю. Читайте матеріали урочистого святкування „500-летия автокефалии Русской Православной Церкви", що мало місце 1948 року в Москві, і все стане зрозуміло. Ой, надто ризиковано для предстоятеля патріаршого престолу, утвореного поза структурами давньої Пентархії за досить сумнівних обставин та ще й не санкціонованого жодним Вселенським Собором, повчати українців у цьому питанні!

І нарешті, остання з вибраних мною цитат, а саме: „Наше единство не политическое, не имперское – наше единство во Христе". Що ж, такого насильства над правдою не дозволено навіть патріархові – точніше, передусім патріархові. Мені не залишається нічого іншого, як прочитати ці слова у зіставленні з Христовим: „По їхніх плодах ви пізнаєте їх" (Мт 7:16) і зі слухними словами самого Патріарха: „За лицемерие Бог наказывает".

Отож я приєднуюсь до тих, хто вже зробив висновок: візит московського архиєрея важливий уже тим, що довів – чуда не станеться. Росія перебуває на пікові своїх надій про відродження своєї імперської могутності і, як раніше, в умах російської верхівки діє переконаність, що саме „православиєм будет прирастать земля русская". Треба буде пережити ще й цю фазу.

Для мене цілком природно, що влада Росії має інший погляд на історію, ніж його мають

українці. І доки це погляд „іншого", він цілком легітимний. Але як тільки цей погляд нав'язується своєму та іншим народам як єдиноправильний, він втрачає свою легітимність і стає ознакою тоталітаризму й шовінізму. Як не дивно, формулу бажаного українсько-російського порозуміння озвучив сам Патріарх: „Невозможно требовать и достигать единства, настаивая на победе своего частного мнения. Так не бывает... Он [конфликт] будет исчерпан тогда, когда обе точки зрения будут приняты во внимание, когда вырастет чувство доверия...". Яка чудова програма для Росії загалом і для Московського патріархату зокрема! Виявляється, що конфлікт щодо православного розколу в Україні легко вичерпати, коли не наполягати на перемозі лише московської позиції щодо „розкольників, які перебувають поза огорожею Церкви", а взяти до уваги й точку зору українських Церков і спільно з ними нарощувати почуття довіри. Оце і була б справді християнська програма подолання розколу. Воістину, „нужно отдать свое сердце и свой ум Господу" – і ці патріарші слова та Святішому Синодові РПЦ в вухо!

Я також приєднуюсь до тих, хто вважає, що активізація промосковського сегменту в УПЦ врешті-решт призведе до активізації сегменту прокиївського в цій Церкві. І тут мені пригадується бунінський переклад слів Мефістофеля: „Я – часть той силы, что вечно хочет зла, но вечно совершает благо". Презирство до всього „незалежницького", агресивна постава щодо паростків суто української історіографії, одвічне прагнення Церкви Москви тримати Церкву Києва у своїй тіні – все це виразні ознаки зла, що активізувалося сьогодні з боку північного сусіди. Що ж, на жаль, багатьом „малоросам", які частенько „стояли і мовчали, та мовчки чухали лоби", іноді й справді бракувало добрячого стусана, щоб нарешті втямити своє єство. Здається, станеться так і цього разу.

www.risu.org.ua

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 29 серпня 2009 р.				
Юрій Моцьо	07.08.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Чапельського, 3, кв. 30
Ірина Молчан	07.09.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Вагилевича, 29
Мар'ян Бенько	17.09.1989 р. с. Вороблевичі	греко-католицьке	вільний	с. Вороблевичі
Зоряна Бялас	30.05.1990 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. І. Сірка, 7, кв. 20
Олег Хруник	14.04.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 23, кв. 20
Ірина Клим	13.07.1984 р. м. Миколаїв	греко-католицьке	вільний	м. Миколаїв Львівської області
Андрій Галишин	10.09.1981 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 74, кв. 28
Ольга Сенейко	08.09.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Раневицька, 19, кв. 2
Максим Легенький	16.06.1985 р. м. Будапешт	греко-католицьке	вільний	вул. Старицького, 24, кв. 8
Галина Пеляк	03.02.1989 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Бетховена, 55

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 29 серпня 2009 р.				
Олег Бойко	07.01.1987 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	м. Львів
Христина Гриньо	31.01.1990 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Нафтовиків, 32, кв. 8
Степан Хамуза	24.06.1988 р. с. Вівся	греко-католицьке	вільний	с. Вівся Козівського району Тернопільської області
Оксана Голик	21.10.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 94, кв. 119
Тарас Луб	24.11.1980 р. м. Борислав	греко-католицьке	вільний	м. Борислав
Галина Спанчак	01.09.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 3, кв. 62
Вінчання – 30 серпня 2009 р.				
Володимир Куземко	17.11.1982 р. с. Опарі	православне	вільний	вул. В. Великого, 40, кв. 13
Людмила Тюшка	05.04.1984 р. с. Вигода	греко-католицьке	вільний	с. Опарі Дрогобицького району
Вінчання – 3 вересня 2009 р.				
Олександр Кириленко	19.11.1980 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Ірина Пелюшкевич	22.05.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Шевченка, 15, кв. 1
Ігор Гавронський	18.01.1973 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 109, кв. 22
Стефанія Поплпвець	29.12.1986 р. с. Шандровець	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 80/1, кв. 55
Вінчання – 5 вересня 2009 р.				
Сергій Жеревчук	25.06.1981 р. с. Майничі	православне	вільний	с. Волоща Дрогобицького району
Христина Риб'як	19.07.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	пров. Південний, 1
Вінчання – 6 вересня 2009 р.				
Михайло Хомич	16.12.1981 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 9/2, кв. 60
Галина Бялас	05.10.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Сірка, 7, кв. 20
Вінчання – 12 вересня 2009 р.				
Володимир Чепіль	08.09.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Шевченка, 31, кв. 8
Олена Волошин	02.08.1991 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Юрій Сенюк	19.05.1987 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	м. Львів
Вікторія Дзедзей	16.11.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Прорізна, 1
Орест Білас	27.12.1972 р. м. Трускавець	греко-католицьке	вільний	м. Трускавець
Наталія Шкільник	15.07.1980 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. М. Чурай, 2
Вінчання – 13 вересня 2009 р.				
Василь Волкун	16.06.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	с. Монастир Лішнянський Дрогобицького району
Оксана Долинська	03.08.1984 р. с. Конюшки королівські	греко-католицьке	вільний	пров. Заводський, 1, кв. 3
Вінчання – 19 вересня 2009 р.				
Андрій Каменецький	23.01.1984 р. м. Сокаль	греко-католицьке	вільний	м. Сокаль
Зоряна Плекан	03.06.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Омисла, 8, кв. 2
Андрій Кузик	28.09.1980 р. м. Ходорів	греко-католицьке	вільний	вул. Ревіна, 8
Любов Андрейків	17.01.1984 р. м. Дрогобич	православне	вільний	вул. П. Орлика, 3, кв. 8
Вінчання – 20 вересня 2009 р.				
Володимир Давиденко	26.07.1986 р. м. Новий Розділ	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 68/1, кв. 21
Ірина Ступницька	06.04.1989 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Верхрадського, 1, кв. 6
Олег Петришин	22.03.1986 р. м. Борислав	греко-католицьке	вільний	вул. Коссака, 2/1
Ірина Письо	31.07.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Шевченка, 36/2, кв. 23

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подружжя, просимо повідомити парафіяльний уряд.

Наші парафіяни:

Микола Яворський, 1957 р.н. – Ярослав Лисак, 1961 р.н.;
 Андрій Галелюка, 1984 р.н. – Марія Войтович, 1983 р.н.;
 Назар Шимків, 1985 р.н. – Галина Петришин, 1987 р.н.;
 Тарас Кіт, 1984 р.н. – Наталія Захарченко, 1984 р.н.;
 Олег Пастернак, 1987 р.н. – Оксана Баняс, 1988 р.н.;
 Володимир Бутим, 1985 р.н. – Ольга Ганусяк, 1985 р.н.;
 Святослав Куделич, 1982 р.н. – Ірина Гоцинець, 1988 р.н.;
 Іван Соломка, 1973 р.н. – Ірина Голинська, 1984 р.н.;
 Олександр Плешанов, 1983 р.н. – Марина Юртаєва, 1988 р.н.;
 Андрій Галин, 1982 р.н. – Наталія Коновалець, 1985 р.н.;
 Володимир Круглій, 1986 р.н. – Юлія Черхавська, 1985 р.н.;
 Андрій Головка, 1988 р.н. – Ольга Каптованець, 1990 р.н.;
 Орест Слотило, 1978 р.н. – Леся Гера, 1976 р.н.;
 Руслан Дмитерко, 1970 р.н. – Наталія Берзська, 1972 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

Вітаємо Вас, дорогі у Христі,
 із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди,
 миру, здоров'я, вірності та багато діточок!

ОГОЛОШЕННЯ

У неділю, 16 серпня, о 18.00 год. відбудеться Августовське Водосвяття перед Ювілейним хрестом 2000-ліття Різдва Христового по вул. Івана Франка.

***

Запрошуємо на святоуспенську прощу до Унівської Лаври. Виїзд з Дрогобича від храму Пресвятої Трійці у четвер, 27.08.2009 р. о 17.00 год. Повернення до Дрогобича - у п'ятницю, 28 серпня. Вартість поїздки 50,00 грн.

***

У празник Успення Пресвятої Богородиці хресний хід від Катедрального собору до хреста по вулиці Юрія Дрогобича. Молебен та освячення зілля.

Отримали Святі Тайни

Хрещення та Миропомазання:

Володимир Шпанер, Анастасія Пуцало, Вікторія Нечипор, Володимир Куницький, Даниїл Царан, Едуард-Владислав Піняцький, Вікторія Артимович.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Слухайте релігійну радіопередачу

“Християнська хвиля”

на дрогобицькому радіо

“Франкова земля” щосуботи о 16.00 год.

“Християнська хвиля” — це проект парафії Пресвятої Трійці УГКЦ м. Дрогобича.

Відійшли у вічність:

Любов Когут, 59 р.; Галина Веретельник, 75 р.;
 Микола Теслюк, 92 р.; Михайло Кавка, 81 р.;
 Євгенія Савчишин, 59 р.; Оксана Броварська, 58 р.;
 Теодор Близник, 76 р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо співчуття рідним та близьким покійних.

Розклад Богослужінь з 17.08 по 30.08.09 р.Б.

Кожної неділі:

6.00 – Утреня.
 7.00, 8.30, 10.30, 12.00, 17.00 – Божественна Літургія.
 18.00 – Вечірня.

Будні дні:

7.00 – Утреня.
 7.30 – Божественна Літургія за упокій.
 18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
 19.00 – Вечірня.

Субота:

7.00 – Утреня.
 7.30 – Божественна Літургія за упокій.
 9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
 18.00 – Велика Вечірня.
 18.00 – Науки для хресних батьків.

Вівторок, 18 серпня. Четвер, 27 серпня:

7.00 – Утреня.
 7.30 – Божественна Літургія за упокій.
 18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
 19.00 – Велика Вечірня з Литією.

Середа, 19 серпня. Преображення Господнє.

П'ятниця, 28 серпня. Успіння Пресвятої Богородиці:

6.00 – Утреня.
 7.00, 8.30, 10.30, 17.00 – Божественна Літургія.
 Мирування. Освячення овочів та зілля.
 18.00 – Вечірня.

Понеділок, 24 серпня. День Незалежності

України:

7.00 – Утреня.
 7.30 – Божественна Літургія за упокій.
 10.00 – Архиєрейська Божественна Літургія.
 18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
 19.00 – Вечірня.

Висловлюємо щирю подяку жертводавцям благодійної їдальні

ВАТ “Дрогобицький хлібокомбінат”
 (директор В.М.Кічак) — щоденно хліб.
 скарбонка за липень — 1628,00 грн.

Нехай ніколи не оскудіє рука даючого.

Наші жертводавці:

10 грн. - п.Надія. 20 грн. - п.Орися, п. Іваськів,
 п. Ірина, п. Катерина, п. Галина. 25 грн. - п. Стефанія Цап.
 30 грн. - безім. 40 грн. - п. Грицай.
 50 грн. - п. Світлана, п. Галина, безім., п. Галина,
 п. Ольга Нюняк, пп. Оксана та Орест, п. Володимир,
 п. Н. Вишневська, безім., безім.
 70 грн. - пп. Ганна та Ігор.
 100 грн. - п. Марія, п. Марта.
 200 грн. - пп. Іван та Ірина. 10 євро. - п. Ольга.
 На сиротинець: 6 грн. - п.Леся.
 20 грн. - п. Василь, п. Анна. 40 грн. - п. Грицай.

Нехай милостивий Господь сторицею винагородить Вас за складені Вами пожертви.